

Arrest

nr. 238 975 van 27 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. NEERINCKX, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 december 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende op 9 december 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 27 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 20 november 2012 (RvV 20 november 2012, nr. X).

1.3. In januari 2013 wenste verzoeker in het huwelijk te treden met zijn Belgische partner.

1.4. Verzoeker diende op 17 november 2014 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal trof op 19 december 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 24 februari 2015 (RvV 24 februari 2015, nr. X).

1.6. Verzoeker zou in 2017 vrijwillig teruggekeerd zijn naar Irak en kwam op 22 december 2018 opnieuw toe op het Belgische grondgebied en diende op 6 maart 2019 wederom een verzoek om internationale bescherming in.

1.7. De commissaris-generaal trof op 16 oktober 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Op 9 december 2011 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en uit Dohuk afkomstig te zijn. U droomde van een leven in Europa en vertrok in 2011 naar België om er uw broer te vervoegen.

Op 29 maart 2012 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming betekend, omdat uw motieven vreemd waren aan internationale bescherming. Deze beslissing werd op 20 november 2012 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 17 november 2014 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde geen problemen te hebben gehad in Irak maar niet terug te kunnen wegens de algemene situatie in uw land. U verklaarde dat uw broer reeds 13 jaar in België woont en dat u zelf al drie jaar samen woont met uw vriendin met wie u graag zou willen trouwen. U verklaarde de algemene situatie in Irak te vrezen.

Op 19 december 2014 nam het CGVS een beslissing tot niet-inoverwegingname van uw tweede verzoek om internationale bescherming, daar de algemene situatie in Noord-Irak niet kon leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Deze beslissing werd op 24 februari 2015 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de zomer van 2015 vertrok u naar Duitsland. U verbleef er vijftien maanden maar werd op basis van uw vingerafdrukken terug naar België gestuurd.

Via de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) keerde u op 27 mei 2017 terug naar Irak. U kreeg van de IOM een bedrag van €1700 om uw eigen zaak op te starten. U opende op 10 juli 2017 een zaak in Dohuk en verdiende er goed uw brood mee. U ging uit drinken en ging op stap. Uw familie, die fanatieke moslims zijn, gingen daar niet mee akkoord en u moest zweren niet meer te drinken. U verkocht in november 2017 uw winkel om uw familie te verlaten. U ging bij uw halfbroer M. in het dorp Sirye wonen. U geraakte goed bevriend met een buurtbewoner, A. Op een dag nam hij u mee naar een meertje waar hij u zijn liefde verklaarde. Jullie hadden toen voor de eerste keer seks met elkaar. Nadien begonnen jullie een geheime relatie. Op 3 augustus 2018 gingen jullie opnieuw naar het meer. Toen jullie seks hadden, werden jullie verrast door zijn broer en drie van zijn neven. U en A. vluchtten naar Dohuk. Jullie werden opgebeld door jullie families, maar jullie namen niet op. In Dohuk gingen jullie naar het huis van S., uw zakenpartner. Hij is homoseksueel. U nam uiteindelijk de telefoon op toen M. u belde. Hij zei dat hij u ging vermoorden. U belde uw moeder die zei dat uw vader en uw broers gewapend naar het huis van A. waren geweest, waarna er een grote ruzie was ontstaan. A. belde zijn oudste zus en die zei dat zijn vaders en broer hem wilden vermoorden. Volgens S. dienden u en A. beiden jullie respectievelijke stammen, met name de Nerwayi en Rekani, én de politie te vrezen. Hij contacteerde zijn neef I., een smokkelaar. I. bracht u en A. naar Zakho. Op 5 augustus 2018 vertrokken jullie naar Turkije. Jullie vreesden daar ook stamleden. Op 15 december 2018 verlieten jullie Istanbul. U kwam met de boot naar Europa. Nadien werd u door de smokkelaar van A. gesplitst. U hebt niets meer van hem gehoord en bent nog steeds naar hem op zoek via de tracing-dienst van het Rode Kruis.

U kwam op 22 december 2018 in België aan en diende op 6 maart 2019 uw derde verzoek om internationale bescherming in.

Dit verzoek werd op 14 juni 2019 ontvankelijk verklaard.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u eigenlijk sinds uw vijftiende gevoelens hebt voor mannen, en sinds 2013 seksuele contacten hebben met mannen.

U vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden door uw stam of die van A., of door uw familie.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (kopie), uw nationaliteitsbewijs (kopie), een pagina uit een paspoort (kopie), de eerste pagina van een andere paspoort (kopie), uw boarding passes en bagagebewijs van uw vlucht naar Erbil (originelen), documenten betreffende uw vrijwillige terugkeer (originelen), een document van Rode Kruis tracing (origineel), een verklaring van uw broer S. (origineel), twee medische attesten (originelen), een certificaat van de Iraakse ambassade betreffende de wetgeving in verband met het huwelijk (kopie) en een document betreffende tuberculosescreening (origineel).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt een document neer waaruit blijkt dat u lijdt aan een psychotische problematiek en slaapproblemen. Dit document vermeldt niet dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. U haalde bovendien geen problemen aan toen er bij DVZ gevraagd werd naar mogelijke elementen die het vertellen van uw verhaal zouden kunnen bemoeilijken. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Er blijkt namelijk uit uw verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in Irak, noch aan uw beweerde biseksuele geaardheid.

Er dient hierbij vooreerst te worden opgemerkt dat het huidige verzoek uw derde is, en dat u bij uw tweede verzoek nog probeerde om een beschermingsstatus te verkrijgen op basis van onder andere het feit dat u wilde huwen met uw Belgische vriendin. Dat u bij uw huidig verzoek weer andere verklaringen aflegt en nu verklaart vervolging te vrezen omwille van uw geaardheid roept al vragen op.

U verklaart daarenboven dat u al sinds uw vijftiende gevoelens hebt ten aanzien van mannen en sinds 2013 seksuele contacten met mannen hebt. U hebt dit echter nooit vermeld bij uw twee eerste verzoeken om internationale bescherming. Uw tweede verzoek om internationale bescherming dateert van 17 november 2014 en u had daar dus ook reeds de kans om aan te halen dat u vervolging Irak vreesde omwille van uw biseksualiteit, die u toen al actief beleefde door uw seksuele contacten met mannen. U zei hier ten tijde van uw tweede verzoek echter helemaal niets over en vermeldde enkel dat u wou huwen met de vriendin die u toen had.

Daarenboven reisde u in 2017 zelfs vrijwillig terug naar Irak. Dat u bij uw eerdere verzoeken niets aanhaalde betreffende uw geaardheid en zelfs vrijwillig terugreisde naar uw land van herkomst, waar seksuele contacten en relaties tussen mannen zwaar afgekeurd en bestraft worden, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde biseksuele geaardheid. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen over uw bewustwording van uw geaardheid dat u de ontdekking van uw biseksualiteit nogal licht opnam. Dit staat sterk in contrast met de vrees die u in verband met uw biseksualiteit aanhaalt. U verklaart vanaf uw vijftiende te hebben gemerkt dat u geheime gevoelens had voor mannen, maar dit was “niet zo belangrijk” voor u in vergelijking met de periode toen u terugkeerde naar Irak in 2017. U wou seks hebben met mannen, en voelde zich boos en gefrustreerd omdat dat in Koerdistan niet kon. Pas na

doorvragen verklaart u dat u zich schaamde en dat u, als toen nog overtuigd moslim, door uw verboden gevoelens ook het hellevuur vreesde (notities persoonlijk onderhoud, p. 11-12). Ondanks het feit dat u opgroeide in een cultuur waarin andere geaardheden zwaar afgekeurd worden, wekten uw eerste seksuele contacten met mannen dus klaarblijkelijk geen zware innerlijke strijd op. Nadat u de eerste keer seks had gehad met een man voelde u zich bovendien "goed en normaal" en wou u het nog meer doen. Gevraagd naar eventuele negatieve gevoelens na het seksueel contact met een man haalt u eerst enkel aan dat u bang was dat iemand het zou merken. Na doorvragen achter andere negatieve gevoelens verklaart u enkel nog dat u zich schaamt tijdens het interview, maar niet terwijl u bij de persoon in kwestie bent (notities persoonlijk onderhoud, p. 21). Dat u als Irakese Koerd die opgroeide in een cultuur die biseksualiteit zwaar afstraft, zo onbewogen bleef bij het eerste beleven van uw geaardheid, roept veel vragen op. Betreffende de seksuele contacten die u met mannen had in België, werd reeds opgemerkt dat het erg opvallend is dat u daar niets over vertelde bij uw eerste volgend verzoek. Ook valt het op dat u verklaart een man te hebben leren kennen in een homocafé in Antwerpen, maar u kent noch de naam noch de locatie van dit café. U weet er enkel vaagweg over te zeggen dat zich in de buurt van de prostitutiewijk bevindt (notities persoonlijk onderhoud, p. 21).

U legt verder een verklaring neer van uw broer, S.. In deze verklaring schrijft S. dat hij bijna zestien jaar in België woont en het normaal vindt dat een man een relatie heeft met een man of een vrouw met een vrouw. Hij verklaart dat hij vindt dat uw ouders en familie achterlijke en negatieve mensen zijn en dat zij hem onder druk zetten om u te doden. Betreffende deze ondersteunende verklaring van uw broer, S., moet worden opgemerkt dat zulk een schrijven van een direct familielid gesolliciteerd overkomt en zeer weinig bewijskracht heeft. Dit attest kan niet opwegen tegen het geheel van de overige vaststellingen in uw zaak. Uw opeenvolgende verklaringen over uw relatie met uw broer S. zijn bovendien tegenstrijdig, wat verder afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze verklaring. U zei bij DVZ tijdens uw interview op 23 mei 2019 immers dat u een broer in België had, maar dat u geen contact met hem had (verklaring volgend verzoek, punt 15). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u sinds januari 2019 contact hebt met S., en dat jullie contact goed is en niet onderbroken door conflicten (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat het klopt dat u ten tijde van het interview bij DVZ geen contact had met S.. Het had namelijk volgens u lang geduurd voor S. uw vertrouwen had kunnen winnen, omdat u wist dat uw familie aan hem had gevraagd om u te doden als hij u zag. U was wel al in januari bij hem geweest om geld te vragen omdat u nog geen opvang had (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Deze uitleg is niet voldoende om te verklaren waarom er een dermate grote discrepantie is tussen wat u op het CGVS vertelde, met name dat er geen vuiltje aan de lucht is tussen u en S. en bij DVZ, met name dat jullie geen contact hebben.

Naast het feit dat er aan de door u aangehaalde biseksuele geaardheid geen geloof kan worden gehecht, zijn ook de concrete problemen die u in Irak zou hebben gekend omwille van de relatie met A. niet geloofwaardig. Zo zijn uw verklaringen over de eerste keer dat A. u seksueel benaderde nogal onwaarschijnlijk. U verklaart namelijk dat A. u uitnodigde om in een meer te gaan zwemmen, waar hij u iets wilde verzoeken. Nadat jullie zich hadden uitgetrokken gaf A. meteen complimenten over uw penis en legde zijn hand erop (verklaring volgend verzoek, punt 15). Dit was erg voortvarend van A., die volgens u vóór deze gebeurtenis nog nooit seksueel contact had gehad met een andere man, noch had proberen af te toetsen hoe u tegenover bijvoorbeeld homoseksualiteit stond (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Dat hij zich op een dergelijke onvoorzichtige manier zou gedragen binnen een gemeenschap waar homoseksualiteit zwaar wordt afgekeurd, is niet waarschijnlijk. Uw reactie op deze vaststelling is dat A. het niet meer kon volhouden en dat het klopt dat het best is eerst af te toetsen maar dat dit bij A. niet is gebeurd, hoewel u wel voordien al aan zijn gedrag kon merken dat hij aangetrokken was tot u (notities persoonlijk onderhoud, p.14). Deze uitleg verklaart niet waarom A. zo roekeloos was om een risico te nemen om een andere man op een heel expliciete manier te benaderen, zonder eerst te hebben gecheckt of deze hier wel enigszins voor openstond.

U legt bovendien enkele duidelijk tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen. Vooreerst betreft het de verklaringen over de personen die u en A. betrapten: bij DVZ vermeldde u de broer van A. en twee neven (verklaring volgend verzoek, punt 15) terwijl u tijdens het interview op het CGVS de broer en drie neven vermeld, en deze ook bij naam opnoemt (notities persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalt u enkel uw laatste verklaring, met name dat het drie neven waren (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Het louter herhalen van uw laatste verklaring doet echter geen afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid.

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over de personen die na de betrapping van u en A. naar het huis van A. zouden zijn gegaan. Tijdens het interview op het CGVS zei u eerst dat enkel uw vader en uw broer

M. naar het huis gingen. Toen er gecheckt werd of er niemand anders met hen meeging probeerde u eerst de vraag te ontwijken door te zeggen dat de huizen niet zo ver uit elkaar liggen en dat de situatie was geëscaleerd. De vraag wordt dan nog driemaal gesteld waarna u uiteindelijk zegt dat u niet weet hoeveel van uw broers meegingen naar A. (notities persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Dit strookt niet met uw verklaringen bij DVZ, waar u zei dat uw vader en twee broers naar het huis van A. gingen (verklaring volgend verzoek, punt 15) en deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het is in de Iraakse context bovendien onwaarschijnlijk dat uw familie en die van A. door hun openlijk conflict op straat dergelijke ruchtbaarheid zouden geven aan de relatie tussen twee van hun zonen, dat de politie erbij zou moeten worden geroepen. Het gegeven van relaties tussen mannen roept in Irak namelijk grote schaamte op en zou eerder in stilte dienen te worden opgelost. U gaat akkoord met deze redenering maar haalt als verklaring enkel aan dat uw familie en die van A. zich niet goed gedeisd kunnen houden (notities persoonlijk onderhoud, p. 18), wat niet uitlegt waarom ze zichzelf ten schande zouden maken door openbaar te maken dat hun zoons een relatie hebben.

Het is bovendien opvallend dat u in een zeer acute situatie met dreigend gevaar nog besloot om Issou voor u twee sloffen sigaretten te laten kopen in Zakho, omdat u wist dat sigaretten in Turkije duurder zijn (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Dit gedrag valt moeilijk te verenigen met de gedachtegang van iemand die met gevaar voor zijn leven aan het vluchten is.

In verband met uw reis valt het op dat u geen enkel document neerlegt dat kan staven dat u Irak pas in december 2018 verliet. U legt enkel een kopie neer van de eerste pagina van uw Iraaks paspoort. Het origineel paspoort verklaart u te hebben verloren tijdens uw vlucht in het water op de grens tussen Irak en Turkije (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Het valt op dat het paspoort afgegeven is op 22 juni 2017, hoewel u verklaart Irak pas te hebben verlaten in december 2018. De reden dat u dit paspoort zo snel na uw terugkeer naar Irak op 27 mei 2017 aanvraag is volgens u dat het u werd aangeraden omdat u met een tijdelijk paspoort terugkeerde naar Irak. U verklaart ook geen documenten te hebben waarmee u kan staven dat u tot augustus 2018 in Irak verbleef (notities persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat u nog over een kopie van de eerste pagina van uw paspoort beschikt is volgens u omdat S. dat had (notities persoonlijk onderhoud, p. 5). Waarom uw broer een kopie van de eerste pagina van uw paspoort in zijn bezit zou hebben is niet duidelijk. Het voorgaande wekt vermoedens dat u uw origineel paspoort en bijgevolg ook uw echte reisweg probeert te verbergen, mogelijk om een vroegere terugkeer uit Irak te verdoezelen. Opvallend is dat u ook bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad (notities persoonlijk onderhoud X, p. 4). Bij uw tweede verzoek legde u wel een origineel paspoort met afgifte op 29 juni 2011 neer, waaruit blijkt dat u dit ook al had ten tijde van uw eerste verzoek en hierover dus toen ook niet de waarheid had verteld.

Uit bovenstaande trekt het CGVS de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relatie met A., noch aan de door u beweerde biseksuele geaardheid. Deze feiten kunnen bijgevolg niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U kent geen andere problemen in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional

Government (KRG), significant stabielier is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. .

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal- Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse

ationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de pagina's uit uw paspoorten kunnen hoogstens uw identiteit en herkomst staven, elementen die hier niet ter discussie staan. De documenten betreffende uw terugkeer naar Irak in mei 2017 kunnen enkel staven dat u toen terugkeerde naar Irak, niet dat u er de problemen kende die u aanhaalt. De documenten van tracing tonen enkel aan dat er een dossier werd geopend. Naar wie u op zoek bent of welke relatie u met deze persoon hebt, blijkt niet uit de documenten. De verklaring van uw broer werd hierboven reeds besproken. Het document van de Iraakse ambassade heeft geen verband met uw verhaal en werd op 28 maart 2014 afgeleverd, waarschijnlijk in het kader van uw poging om zich indertijd te huwen met uw Belgische vriendin. De attesten betreffende uw psychische problemen werden hierboven reeds besproken. Het attest in verband met uw tuberculosescreening houdt geen verband met de problemen die u aanhaalt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in samenhang met de materiële motiveringsplicht uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat zijn verzoek om internationale bescherming gesteund is op de ontdekking van zijn bisexualiteit door zijn familie en dat de overwegingen van de commissaris-generaal dienaangaande niet pertinent zijn.

Betreffende zijn bisexualiteit stelt verzoeker dat dit niet objectief waarneembaar is, maar dat hij nog stukken zal voegen om dit te bewijzen. Verzoeker herhaalt dat hij sinds 15-jarige leeftijd gevoelens koestert voor mannen en reeds sedert 2013 seksuele contacten zou hebben met mannen. Verzoeker stelt dat het logisch te verklaren is dat hij zijn bisexualiteit nooit eerder ter sprake bracht omdat deze in Irak nog niet ontdekt was en hij geen vrees had voor represailles en omdat hij een zekere schroom kende om deze te openbaren.

Wat de bewustwording van zijn geaardheid betreft en de stelling van de dossierbehandelaar dat hij deze nogal licht opnam, meent verzoeker dat uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt dat hij zich in den beginne boos en gefrustreerd voelde, dat hij zich als overtuigd moslim schaamde en zelfs het hellevuur vreesde.

Blijkbaar, zo vervolgt verzoeker, verwacht de dossierbehandelaar dat hij na zijn eerste seksuele handeling nog een zwaar innerlijk conflict zou kennen, terwijl dit een normale evolutie is en aantoonde dat het zware innerlijke conflict wordt achtergelaten en men zich als het ware overgeeft aan de eigen geaardheid. Verzoeker stelt dat niet redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij in geuren en kleuren zijn seksuele belevingen zou openbaren.

Nopens zijn seksuele contacten in België geeft verzoeker te kennen dat hij in de prostitutiewijk in Antwerpen op café ('Red & Blue') een man heeft leren kennen waarmee hij een seksuele relatie onderhoudt. Volgens verzoeker wijst het gegeven dat hij de naam niet kon opgeven erop dat zijn verklaring spontaan en oprecht is en niet het gevolg van studie.

Naar aanleiding van de schriftelijke verklaring van zijn broer S. deelt verzoeker mee dat zijn broer bereid is om onder ede voor de Raad te getuigen dat het niet om een gesolliciteerde verklaring gaat. Verzoeker stelt dat de relatie met zijn broer sedert medio 2019 normaliseerde. Verzoeker beweert dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal betreffende zijn broer wel degelijk verzoekenbaar zijn omdat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde op dat ogenblik geen contact te hebben, terwijl hij op het CGVS verklaarde in januari 2019 om geld te hebben gevraagd en dat de relatie thans genormaliseerd zou zijn.

De problemen die hij heeft aangehaald, worden naar het oordeel van verzoeker door de verwerende partij al te gemakkelijk in twijfel getrokken. Verzoeker stelt dat het kadert in de normale opbouw bij het hebben van geslachtsgemeenschap om de hand op het geslachtsdeel te leggen. Aangezien beiden al volledig uitgekled waren, zo stipt verzoeker aan, kan het handelen van A. geenszins als roekeloos worden afgedaan.

Wat de vermeende tegenstrijdigheden betreft, bevestigt verzoeker in zijn middel dat er wel degelijk drie neven van A. aanwezig waren bij de betrapping. Het gegeven dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts twee neven had vermeld, betreft een vergissing van hem of van de ambtenaar, zo beweert verzoeker. Ingevolge de vraag hoeveel broers zijn vader uiteindelijk vergezeld hebben naar het huis van A., verklaarde verzoeker op het CGVS dat zijn vader en zijn broer M. naar het huis zijn gegaan terwijl hij eerder had verklaard dat er twee broers zijn vader vergezelden. Verzoeker verduidelijkte op het CGVS dat de situatie geëscaleerd was, zo stelt hij, waardoor het mogelijk is dat er meer broers zijn meegegaan. Verzoeker verduidelijkt dat hij niet aanwezig was op het ogenblik van de feiten waardoor hij geen visuele herinnering heeft en enkel kan trachten getrouw weer te geven wat hem destijds door zijn moeder werd meegedeeld.

Het is volgens verzoeker allerm minst zo dat de families van verzoeker en A. grote ruchtbaarheid zouden hebben gegeven aan de homoseksualiteit en het bezoek aan de woning van A., en dat het bedoeld was om de eer van de familie te redden en niet om aan het publiek kenbaar te maken dat verzoeker biseksueel zou zijn.

Met betrekking tot zijn reisweg acht verzoeker de verdachtmakingen van de commissaris-generaal ongegrond. Verzoeker brengt in herinnering dat hij zijn paspoort was kwijtgeraakt en dat het gegeven dat hij nog twee sloefen sigaretten in Zakho heeft aangekocht geen afbreuk doet aan de essentie van zijn asielrelaas.

Inzake de subsidiaire bescherming stelt verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

2.2. Nieuwe gegevens

2.2.1. Middels een aanvullende nota van 2 juni 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar volgende bronnen: de 'UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq' van mei 2019, de 'EASO Country Guidance note: Iraq' van juni 2019, de 'EASO COI Report Iraq - Security situation' van maart 2019, de 'EASO COI Report Iraq – Internal mobility' van 5 februari 2019, de 'COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio' van 20 november 2019 en de 'COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig' van 19 september 2019 (Aanvullende nota CGVS, 2 juni 2020).

2.2.2. De verzoekende partij maakte op 10 juni 2020 een aanvullende nota over aan de Raad waarbij zij een getuigenis voegde van dhr. B. D. S. van 26 november 2019 waarin laatstgenoemde getuigde seksuele contacten te hebben gehad met verzoeker. Tevens werden mailberichten van de 'tracing'-service van het Rode Kruis toegevoegd waarin de pogingen worden beschreven om A. op te sporen (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1 en 2).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek

wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden zijn.

Vervolgens wordt overwogen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen in Irak, noch aan zijn beweerde biseksuele geaardheid.

De commissaris-generaal wijst er in de beslissing op dat het om verzoekers derde verzoek om internationale bescherming gaat en dat verzoeker ondertussen wilde huwen met zijn Belgische vriendin. Het gegeven dat verzoeker thans weer andere verklaringen aflegt en beweert vervolging te vrezen omwille van zijn geaardheid, roept volgens de commissaris-generaal vragen op.

In de beslissing wordt aangestipt dat verzoeker reeds sinds zijn vijftiende gevoelens zou hebben ten aanzien van mannen, maar dit onvermeld liet bij zijn twee eerdere verzoeken om internationale bescherming, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde biseksuele geaardheid. Tevens wordt opgemerkt dat verzoeker de ontdekking van zijn geaardheid nogal licht opnam omdat hij bij de beleving van zijn geaardheid onbewogen bleef en vage verklaringen aflegt over de plaats waar hij een man heeft leren kennen.

Betreffende de schriftelijke verklaring van verzoekers broer wordt in de beslissing gesteld dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont en niet kan opwegen tegen de overige vaststellingen. Daarenboven stipt de commissaris-generaal aan dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de relatie met zijn broer.

In de bestreden beslissing wordt ook gesteld dat de concrete problemen die verzoeker in Irak zou hebben gekend omwille van de relatie met A. niet geloofwaardig zijn omdat A. hem meteen op een heel expliciete manier had benaderd zonder gecheckt te hebben of verzoeker hiervoor openstond, hetgeen onwaarschijnlijk is in de Iraakse context. De commissaris-generaal stelt ook vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen die hem en A. betrapten en over het aantal broers dat zijn vader vergezelde bij het bezoek aan de familie van A. in de nasleep van deze betrapting. Tevens acht de commissaris-generaal het onwaarschijnlijk dat er openlijk een conflict zou ontstaan tussen de families omwille van de anders-geaardheid omwille van het maatschappelijke taboe.

Terloops wordt in de beslissing aangehaald dat het opvallend is dat verzoeker bij zijn vlucht besloot iemand twee slofen sigaretten te laten kopen in Zakho omdat sigaretten in Turkije duurder zouden zijn, hetgeen moeilijk te rijmen is met een gevaar voor het leven. Aangaande de reisroute van verzoeker wordt

verder gesteld dat geen enkel document kan staven dat verzoeker Irak slechts in december 2018 zou hebben verlaten en dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn paspoort.

Betreffende de subsidiaire bescherming stelt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare landeninformatie dat er actueel in de provincie Dohuk in de 'KAR' voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Bijkomend wordt aangestipt dat verzoeker geen 'persoonlijke omstandigheden' aantoont die een verhoogd risico zouden opleveren op slachtofferschap van het in Dohuk aanwezige (beperkte) willekeurige geweld.

2.5.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. X).

2.5.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. X).

2.5.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. X).

2.5.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat "(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming op 23 mei 2019 werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij verklaarde dat hij *"een relatie had met een jongen in Irak"* waardoor zijn probleem heel groot geworden is (AD, stuk 14, Verklaring volgend verzoek, 23 mei 2019, motieven). Verzoeker verklaarde dat hij een zekere A. leerde kennen waarmee hij verschillende vrijpartijen zou hebben gehad (*Ibid.*). Op 3 augustus 2018 zou verzoeker tijdens de seks na een picknick betrappt zijn door de broer en twee neven van A., waarna zij beiden gevlucht waren (*Ibid.*). Naderhand zouden zijn vader en twee broers gewapend naar de familie van A. gegaan zijn waarbij een grote ruzie ontstond die zelfs tot een tussenkomst van de politie heeft geleid (*Ibid.*).

Verzoeker verklaarde dat hij op 15-jarige leeftijd reeds het gevoel had dat hij graag contact had met mannen (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 september 2019, p. 11), maar dat hij die gevoelens niet zo belangrijk achtte (*ibid.*, p. 12). Uit zijn verklaringen blijkt ook dat verzoeker in 2013 tijdens zijn verblijf in België seksuele contacten met mannen zou hebben gehad in het Citadelpark in Gent (*Ibid.*, p. 10) en dat hij na zijn terugkeer in Koerdistan seksuele betrekkingen had met A, voor wie het de eerste keer was (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker en A. zouden zijn betrappt door de broer en "drie" neven van A., waarna er ruzie ontstond tussen beide families waarbij zijn vader en zijn broer, gewapend met een Kalasjnikov, naar het huis van A. zouden zijn gegaan (*Ibid.*, p. 17).

2.5.7. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat zowel de voorgehouden biseksuele geaardheid als de voorgehouden vervolgingsfeiten als ongeloofwaardig dienen te worden beschouwd en dat verzoeker in zijn middel geen overtuigende elementen aanreikt die een ander licht werpen op de pertinente motieven uit de bestreden beslissing.

2.5.8. Vooreerst is het met betrekking tot verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid uiterst bevreemdend dat hij, die afkomstig is uit Iraaks Koerdistan en reeds gedurende een 15-tal jaar (sinds 15-jarige leeftijd) homo- en/of biseksuele gevoelens zou koesteren, hiervan nooit melding had gemaakt ter gelegenheid van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming, die hij op 8 december 2011 en 17 november 2014 had ingediend en die beide negatief werden afgesloten. Nochtans verklaart verzoekers broer uitdrukkelijk dat een relatie van een man met een man in hun land een *“heel gevaarlijk en serieus probleem”* is (AD, stuk 17, Documenten, Verklaring S., 18 juli 2019). Verzoeker verklaarde zelf als 15-jarige *“schrik over het hellevuur”* te hebben gehad (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 september 2019, p. 12), zodat kan worden verwacht dat hij duidelijk kan uiteenzetten waarom hij dit asielmotief, dat een belangrijke oorzaak van subjectieve vrees blijkt te zijn, niet eerder had ingeroepen. Het gegeven dat verzoekers voorgehouden biseksualiteit in Irak nog niet ontdekt was, zoals hij in zijn middel betoogt, vormt hiervoor geen deugdelijke rechtvaardiging. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor eventuele schroom bij het aanbrengen van een dergelijk asielmotief, dient te worden aangestipt dat verzoeker ondertussen al sedert 2011 in België (en Duitsland) verblijft en meerdere asielprocedures en een regularisatieprocedure doorliep, waardoor redelijkerwijs mag worden verwacht dat de eventuele schroom reeds enige tijd getemperd is. Zijn broer bevestigt overigens in zijn verklaring dat hij door toedoen van zijn verblijf in België homoseksuele relaties *“heel normaal”* ging vinden (AD, stuk 17, Documenten, Verklaring S., 18 juli 2019), zodat een gelijkaardige evolutie bij verzoeker mag worden verwacht. De Raad stelt vast dat geen deugdelijke verklaring wordt aangereikt voor het verzuim om dit asielmotief eerder aan te brengen.

Daarnaast blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in de toekomst een relatie met een man én een vrouw zou willen (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 september 2019, p. 13). Verzoeker zou in 2013 in België homoseksuele betrekkingen hebben gehad in Gent, hetgeen zijn eerste homoseksuele ervaringen zouden zijn. Het administratief dossier bevat evenwel een melding van een huwelijksaangifte met een Belgische vrouw van 16 januari 2013 (AD RvV X, stuk 9, Documenten buiten de asielprocedure), waarmee hij een aantal jaren zou hebben samengewoond, hetgeen een indicatie vormt dat verzoeker blijkbaar een exclusieve monogame heteroseksuele relatie nastreefde, hetgeen hij ook middels zijn verklaringen bevestigde (AD RvV X, stuk 6, Verklaring Volgend Verzoek, 11 december 2014). Het geheel van deze vaststellingen doet in hoge mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid. Los van zijn dubieuze verklaringen over de contacten met zijn broer, merkt de Raad op dat de getuigenis van verzoekers broer niet van een objectieve bron afkomstig is en dus een geringe bewijswaarde heeft. Geen enkele proceduregel laat toe dat verzoekers broer voor de Raad een getuigenis onder ede kan afleggen, waardoor zijn suggestie geen invloed heeft op de beperkte bewijswaarde van de verklaring van zijn broer met betrekking tot verzoekers werkelijke seksuele geaardheid.

2.5.9. In weerwil van wat verzoeker voorhoudt, wordt niet van hem verwacht dat hij in geuren en kleuren zijn seksuele praktijk zou schetsen. Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker meer doorleefde verklaringen zou afleggen over de emotionele beleving van de bewustwording van zijn biseksuele geaardheid een vijftiental jaar eerder, zeker gelet op de bijzonder intolerante context van de Koerdische samenleving. In dit verband dient te worden aangestipt dat verzoeker zich blijkbaar, nadat hij de eerste keer seks had met een man, *“normaal”* voelde en stelde: *“het was plezant”*, zonder negatieve bijgedachten (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 september 2019, p. 21), hetgeen weinig realistisch overkomt en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden geaardheid.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in zijn middel beweert dat de handelwijze van A. bij hun eerste seksuele contact in Irak geenszins als roekeloos kan worden bestempeld. Ondanks de weinig tolerante context in Koerdistan zou A. in het openbaar overgegaan zijn tot het stellen van expliciet seksuele handelingen bij verzoeker, hoewel geen van beiden zekerheid had dat zij beiden (ook) een seksuele voorkeur voor mannen hadden (AD, stuk 14, Verklaring volgend verzoek, 23 mei 2019, motieven; AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 september 2019, p. 13). Verzoeker tracht zijn gedragingen af te schilderen als een normale opbouw bij het hebben van geslachtsgemeenschap, maar maakt daarbij volledig abstractie van de maatschappelijke context waar het openlijk veruitwendigen van (homo-)seksuele gevoelens bijzonder gewelddadige reacties kan uitlokken.

2.5.10. Wat de vervolgingsfeiten in Irak *an sich* betreft, bevestigt verzoeker in zijn middel telkens één van de door hem aangereikte versies. Dit volstaat echter geenszins om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, aan het wankelen te brengen.

In de bestreden beslissing wordt ook opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekers familie gewapenderhand amok zou maken bij de woning van A. naar aanleiding van de homoseksuele gedragingen van verzoeker omdat dit het risico inhoudt dat zou uitlekken dat verzoeker er maatschappelijk niet-aanvaarde seksuele praktijken of voorkeuren op na houdt. In zijn middel stelt verzoeker dat het niet de bedoeling zou zijn om zijn biseksualiteit publiek kenbaar te maken, maar om de eer van de familie te redden. Indien de eer van de familie werkelijk op het spel staat, is het weinig logisch dat zijn familieleden zich tegen de familie van A. zouden keren - en zodoende de verdediging van verzoeker op te nemen - terwijl de laatstgenoemde zelf minstens medeverantwoordelijk is voor de ontstane eengerelateerde problemen. In dergelijke situaties is het eerder te verwachten dat de familie zich tegen verzoeker zou keren en hem bijvoorbeeld zou verstoten om de gekrenkte eer van de familie te herstellen.

2.5.11. De Raad stipt aan dat de overwegingen uit de beslissing betreffende de naam van het café in Antwerpen en de bedenkingen die werden gemaakt over de reisweg van verzoeker overtollige motieven van de bestreden beslissing uitmaken die geen doorslaggevende invloed hebben op de beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker.

2.5.12. De bewijswaarde van de stukken die verzoeker als bijlagen bij zijn aanvullende nota voegt in een poging om zijn relaas te staven, is erg gering, hoewel de raadsvrouw van verzoeker ter terechtzitting het tegendeel beweert. Samen met de vertegenwoordigster van de commissaris-generaal ter terechtzitting merkt de Raad op dat de getuigenis van B.D.S. (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 1) reeds dateert van 26 november 2019. De laattijdige neerlegging op 10 juni 2020 en het gesolliciteerd karakter van de inhoud van deze getuigenis maken dat dit stuk niet van aard is om de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid te herstellen. De zoektocht naar A. via de dienst 'Rode Kruis Tracing' (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 2) werd door verzoeker opgestart en leverde geen resultaat op. De Raad merkt op dat de actuele verblijfplaats van A. geen element is dat kan bijdragen aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die zich in Irak zouden hebben afgespeeld. De gegevens die bij de aanvullende nota werden gevoegd, zijn niet van aard om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

2.5.13. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn voorgehouden biseksuele geaardheid komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en evenmin voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.14. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, concludeert de commissaris-generaal onder andere op basis van het 'EASO COI-rapport' van maart 2019 dat er in hoofde van verzoeker, die afkomstig is uit de provincie Dohuk in de 'KAR', geen reëel risico bestaat op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat verzoeker geen bewijs had geleverd van 'persoonlijke omstandigheden die een verhoogd risico zouden opleveren op slachtofferschap van het in de 'KAR' aanwezige willekeurige geweld. De Raad treedt de analyse van de commissaris-generaal op dit punt bij en maakt de overwegingen dienaangaande tot de zijne. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de KAR.

Verzoeker stelt zich in zijn middel betreffende de subsidiaire bescherming naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

2.5.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN